

Ագդարարության Trumpet's Sound փող

53-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱԼԻԱ
ՆՈՅԵՄԲԵՐ - ԴԵԿՏԵՄԵՐ 2022

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ Իովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Սուրբճննչյան ժամանակն էՀովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Աստված ընդդեմ Եգիպտոսի աստվածների (2)Դոն Սթորմեր

Սատկած ագռավըՔաղված

Նվիրվե՞լ, թե՞ ձկնորսության գնալ.....Վեր. Հովսեփի Հովսեփյան

Քրիստոսի վերադարձը, թագավորությունը

և երկրային վերջին դատաստանները (1)QMBC պանորամա

Ծճմարիտ Սուրբ Ծնունդ.....Զորջ Հաուք

Մարգումների ստուգաթերթիկՆելլ Բուքման

Խնդրեցե՛ք հնձի Տիրոջը, որ մշակներ ուղարկի

Իր հնձի համարՎարդան Սարգիսյան

ՍուրբԾննդյան Ժամանակն է

Ո մանք Սուրբ Ծնունդը համարում են խաղալիքների, խրախճանքի, երեկոյթների և նվերների առիթ: Բայց իրականում ի՞նչ է բերում Սուրբ Ծնունդը: Եսայի 9:6-ում կարդում ենք. «Քանզի մեզ համար մի մանուկ ծնվեց, մեզ մի որդի տրվեց. և իշխանությունը նրա ուսերի վրա է լինելու. և նրա անունը կոչվելու է Սքանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան»:

Փրկիչ է ծնվել: Աստված, մանուկի կերպարանքով ծնվեց Բեթղեհեմում: Փրկիչ ծնվեց, որը փրկություն բերեց ողջ մարդկությանը: Աստվածաշնչում կարդում ենք Նրա հրաշքների և ուսմունքի մասին. այս Փրկիչը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Շատերը եկան Նրա մոտ ապաշխարությամբ և նոր կյանք ստացան Քրիստոսում:

Խաղաղության Իշխան: Պարզապես այսօր նայե՛ք ձեր շուրջը: Աշխարհը խառնաշփոթի մեջ է: Այն ամենը, ինչ տեսնում ու լսում ենք, ազահության, ատելության և պատերազմի մասին է: Հիսուսի ժամանակներից շատ բան չի փոխվել: Նա եկավ՝ խաղաղություն բերելու մեր սրտերում: Նա Խաղաղության Իշխանն է: Եթե չհրավիրեք Նրան՝ ձեր սրտում բնակվելու, երբեք չեք ապրի այն խաղաղությունը, որը Հիսուսով կարող եք ունենալ ձեր կյանքում, սրտում և ընտանիքում:

Սքանչելի, Խորհրդական: Եսայի մարգարեի կողմից տրված անունն է: Հիսուսը մեր Խորհրդականն է: Նա միակն է, ով հոգում է, ով հասկանում է, ով օգնում է մեզ, երբ կարիքի մեջ ենք: «Ինձ մո՛տ եկեք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ, և Ես ձեզ հանգստություն կտամ» (Մատթ. 11:28): Հիսուսը հանգիստ է տալիս անհանգիստ սրտին:

Հավիտենական Հայր: Հիսուսը սկզբից էր, արարչագործության ժամանակից առաջ: Նա է մեզ առաջնորդողը, պաշտպանողը և մեր Հովիվը: Մի օր, երբ հասնենք Երկինք, այս նույն Հիսուսը կլինի մեր Հավիտենական Հայրը: Այո՛, բոլորս ծնկի կիջնենք ու կերկրպագենք նրան՝ փառաբանելով Նրա սուրբ անունը:

Հ. Գ.

Աստված ընդդեմ Եգիպտոսի աստվածների

Ելից 7-12

Մեր վերջին սերտողությունում սկսեցինք մտածել այն մասին, թե ինչպես Աստված ցույց տվեց Իր գերազանցությունը փարավոնին: Նա ավելի մեծ է, քան Եգիպտոսի աստվածները, նաև նրանց ամենակարևոր աստվածները: Մենք շարունակում ենք Աստծո և փարավոնի միջև բախման մասին պատմությունը՝ տեսնելու Աստծո անվիճելի գերազանցությունը:

3. ՄԺեղներ

Ահարոնը հարվածեց երկրի փոշուն, և այն մժեղ արձակեց ամբողջ Եգիպտոսում: Սա պատուհաս էր, որն ուղղված էր քրմերի մաքրության համակարգի դեմ: Նրանցից ոչ ոք չէր համարձակվում մոտենալ զոհասեղանին: Այս պատուհասի պատճառով անհնարին դարձավ կատարել իրենց պաշտամունքը:

Այս անգամ կախարդները չկարողացան կրկնել Ահարոնի բերած պատուհասը: Նրանք չկարողացան կյանք ստեղծել և ստիպված էին ընդունել, որ դա «Աստծո մատն է»: Բայց չնայած նրան, որ կախարդներն ասացին, որ սա Աստծո մատն է, փարավոնը չուզեց հավատալ:

4. Շնաճանճեր

Եվս մեկ անգամ Աստված զգուշացրեց փարավոնին, թե ինչ կլինի, եթե նա չհնազանդվի Տիրոջը: Ճանճերն ամենուր կլինեն: Ճանճերի այս պարսերը պետք է ցույց տան, որ Բեեղզբբուրը՝ նրանց աստվածներից մեկը, անգոր է՝ պաշտպանելու եգիպտացիներին ճանճերի պատուհասից:

Եգիպտոսի վրա հասած պատուհասը ևս մեկ առանձնահատկություն ուներ. Աստված հայտարարել էր, որ այնտեղ, որտեղ իսրայելացիներն են գտնվում, ճանճեր չեն մտնի: Սա ցույց տվեց, թե որքան մեծ է Աստված: Նա ոչ միայն կարող էր սկսել պատուհասը, այլև

կարող էր որոշել, թե որ շրջաններում դա արդյունավետ կլինի:

Այս փուլում թվում էր, թե փարավոնը կզղչա: Ակնհայտ է, որ ճանճերի առկայությունը որոշակի ազդեցություն ունեցավ նրա վրա, բայց դա միայն ժամանակավոր էր: Հենց որ ճանճերը քաշվեցին, փարավոնը ևս մեկ անգամ կարծրացրեց իր սիրտը: Սակայն Եգիպտոսի աստվածներից ևս մեկը պարտվեց: Աստված ցույց տվեց, որ Նա ավելի զորեղ է, քան եգիպտացիների պաշտած աստվածները:

5. Անասունների կոտորած

Սա շատ դաժան պատուհաս էր՝ ուղղված կենդանիների պաշտամունքի ողջ համակարգի դեմ: Տերը սահմանեց այն ժամանակը, երբ հիվանդությունը կհարվածի, այսինքն՝ հաջորդ օրը: Եվ դա եղավ այնպես, ինչպես Մովսեսը զգուշացրել էր փարավոնին:

Եվս մեկ անգամ Տերը հայտարարեց, որ տարբերություն կլինի Իր ժողովրդի և եգիպտացիների միջև: Այս անգամ փարավոնը մարդկանց ուղարկեց՝ ստուգելու, թե արդյո՞ք դա այդպես է: Մի՞թե նա չի իմացել, որ Տերը կարող է անել այն ամենը, ինչ ասում է, որ կանի: Ո՛չ, նա դեռևս չէր հասկանում: Մի անգամ էլ փարավոնը կարծրացրեց իր սիրտը:

6. Թարախապալարներ

Մովսեսը մի բուռ մոխիր վերցրեց հնոցից, հավանաբար նրանց ծիսական զոհաբերությունների մոխիրը և դեպի երկինք ցրեց այն: Մոխիրը դարձավ թարախապալարների պատուհաս, որը բռնկվեց մարդկանց և կենդանիների վրա:

Եգիպտացի քրմերն այնքան էին տարված մաքրությամբ, որ երեք օրը մեկ ամբողջությամբ սափրվում էին: Այն ուժեղ հարված էր հասցրել նրանց մաքրության համակարգին: Բայց Եգիպտոսի աստվածները չկարողացան պաշտպանել իրենց ժողովրդին այն հիվանդություններից, որոնք Տերն ուղարկեց նրանց վրա: Տերը կրկին ցույց տվեց Իր գերազանցությունը:

7. Կարկուտ

Աստված տակավին զգուշացնում էր փարավոնին անհնազանդության հետևանքների մասին: Նա ուղարկել էր Իր պատուհասները, որպեսզի փարավոնն ու նրա ժողովուրդը իմանային, որ Իր նմանը չկա: Նա կարող էր մեկնել Իր ձեռքը և փարավոնին ու նրա ժողովրդին ժանտախտով հարվածել և նրանց հեռացնել երկրից: Բայց կար մի պատճառ, թե ինչու Աստված չկործանեց փարավոնին: Նա պետք է ցույց տար փարավոնին Իր գործությունը և հռչակեր Իր անունը ողջ աշխարհում:

Փարավոնը դեռ հպարտանում էր Աստծո ժողովրդի դեմ և թույլ չէր տալիս նրանց գնալ: Բայց Աստված ողորմած էր՝ 24 ժամ առաջ զգուշացնելով եգիպտացիներին կարկուտի և դրա դաժանության մասին: Նա նույնիսկ Մովսեսին հանձնարարեց մարդկանց խորհուրդ տալ իրենց ծառաներին ու անասուններին ապաստանի տակ դնել: Ոմանք վախեցան Տիրոջ խոսքից և պատրաստվեցին, իսկ մյուսներն անտեսեցին Նրա խոսքը:

Այս և իններորդ պատուհասների ժամանակ եգիպտական ամենահզոր աստվածներից երկուսը խայտառակվեցին, և ապացուցվեց նրանց անգոր լինելը: Իսիսը և Օսիրիսը պետք է վերահսկեին եղանակը: Բայց մի փուլում, երբ Եգիպտոսում եղանակը պետք է բարենպաստ լիներ, Աստված փոխեց այն:

8. Մորեխներ

Եգիպտացիները ապավինում էին Սերապիսին՝ մորեխներից պաշտպանելու համար: Բայց նա նույնպես չկարողացավ հաղթել խրայելացիների Աստծուն: Մենք նկատում ենք, որ նույնիսկ փարավոնի ծառաներից ոմանք սկսել էին գիտակցել Աստծո գործությունը և Նրան չհնազանդվելու հետևանքով առաջացած կործանումը: Նրանք աղաչեցին փարավոնին, որ ինչ-որ բան անի:

9. Խավար

Սա արդեն երկրորդ պատուհասն էր, որն ուղղված էր Իսիսի և Օսիրիսի դեմ: Եգիպտացիների երկրի վրա երեք օր խավար տիրեց: Բայց այնտեղ, որտեղ խրայելացիներն էին ապրում, լույս էր: Եգիպ-

տոսի ամենակարևոր աստվածները չէին կարողանում կառավարել ցերեկն ու գիշերը: Այժմ ակնհայտ էր Եգիպտոսի աստվածների բացարձակ անգորությունը: Աստված ցույց տվեց, որ Ինքը գերազանցում է Եգիպտոսի աստվածներին:

Այնուամենայնիվ փարավոնը դեռ հրաժարվում էր խոնարհվել Աստծո առաջ: Նա նույնիսկ ասաց Մովսեսին, որ եթե նորից հայտնըվի իր առջև, մահապատժի կենթարկվի: Մինչ նա հեռանում էր փարավոնի առջևից, Մովսեսը հայտնեց նրան, որ դաժան դատաստան է սպասվում:

10. Անդրանիկների մահը

Աստված ամեն հնարավորություն տվել էր փարավոնին՝ խոնարհվելու Իր առջև, բայց նա հետևողականորեն հակառակվեց Աստծուն: Եկել էր տասներորդ և վերջին պատուհասի ժամանակը, երբ Աստված դատելու էր փարավոնին. նա կզգար Աստծո բարկությունը, կհասկանար, որ Եհովան գերազանցում է այն աստվածներին, որոնց նա հավատում էր: Ի վերջո նա արձակելու էր իսրայելացիներին:

Մեզ համար այսօր

Մենք պետք է համոզված մնանք մեր Աստծո զորության մեջ: Թեև մեր շրջապատում շատերը կասկածում են Նրա զորության ու իշխանության վերաբերյալ, մենք շարունակում ենք համոզված լինել, որ Նա ամենակարող է և ամենագետ: Այն, ինչ Նա խոստացել է անել, կկատարի, և մենք կարող ենք բացարձակ վստահություն ունենալ, որ Նա կանի այն, ինչ խոստացել է անել:

Մենք կարող ենք նման չլինել փարավոնին և այդքան անհարգալից վարվել Աստծո հանդեպ: Բայց արդյոք գիտակցո՞ւմ ենք, որ մեզ համար հեշտ է հակառակվել Տիրոջ խնդրանքներին մեր կյանքում: Ով էլ լինենք, Տերն ակնկալում է, որ Իրեն առաջին տեղը տանք մեր կյանքում: Որքա՞ն պատրաստակամ ենք ենթարկվում Նրա պատվիրաններին:

Դոն Սթոյմըր

Սատկած ագռավը

Սրանից շատ տարիներ առաջ Գերմանիայի Վուրբերքալ քաղաքում ապրում էր աղքատ մի ջուլիակ: Հարևանների կողմից լավ ճանաչված էր որպես բոլոր պարագաներում Տիրոջն ապավինող հավատացյալ: Նույնիսկ ամենադժվար վիճակներում նա հաստատ հավատով, առանց կասկածելու «Տերը կօգնի» խոսքն էր արտահայտում իր շուրթերից: Նույնիսկ եթե թվար, թե Աստված լքել է նրան, նա դարձյալ առանց կասկածելու ասում էր իր սովորական «Տերը կօգնի» խոսքը:

Մի անգամ նա հենց այդպիսի դժվար կացության մատնվեց: Այդ տարի ամենուրեք անգործություն էր տիրում և գնալով պակասում էին գործի հնարավորությունները:

Նա աշխատում էր կտորեղենի գործարանում: Գործատերը նրան ազատեց աշխատանքից ուրիշ աշխատակիցների հետ միասին: Նա գործատիրոջը պաղատեց, որ իրեն գործից չհանի, սակայն իգուր. աղաչանքները օգուտ չտվեցին: Երբ ջանքերն ապարդյուն եղան, «Տերը կօգնի» ասելով՝ տուն վերադարձավ: Երբ կինը լսեց վատ լուրը, սկսեց դառնորեն լացել: Ամուսինը, ուզելով մխիթարել ու քաջալերել իր հուսահատ կնոջը, ինքնավստահ ասաց. «Տերը կօգնի»:

Աղքատությունը օրեցօր ավելի էր նեղում նրանց: Կացությունը գնալով ավելի վատթարանում էր, սակայն ոչինչ չկարողացավ նրան՝ իր Աստծո հանդեպ ունեցած հավատից շեղել: Վերջապես հասավ այն օրը, երբ մեկ լումա չէր մնացել իրենց մոտ: Ո՛չ հաց կար և ո՛չ էլ վառելանյութ: Եթե կացությունը այդպես շարունակվեր, սովամահ էին լինելու:

Այդ օրը կինը շատ տխուր էր: Տրտում դեմքով ու տկար մարմնով ավելեց հատակը ու կարգի բերեց փոքրիկ բնակարանը: Պատուհանը բաց էր, և հավանաբար, կտավագործի արտասանած խրախուսական խոսքերը դրսում լսվեցին: Որպեսզի Աստծո հանդեպ իրենց ունեցած վստահությունը չպակասի ու բարոյական ուժը չնվազի, նա բարձրաձայն գոչեց. «Տերը կօգնի»:

Հենց այդ պահին փողոցային մի տղա լրբորեն ներս նայեց ու բարեպաշտ մարդու ոտքերի մոտ սատկած ագռավ նետելով՝ ասաց.

- «Ա՛ռ քեզ ուտելու բան, ո՛վ սուրբ մարդ», - և ծաղրական մի քրքիչ արձակելով՝ հեռացավ:

Մարդը վերցրեց սատկած ագռավին: Մինչ նրա փետուրները փետտում էր, այսպես ասաց.

- «Խե՛ղճ արարած, երևի սովից ես սատկել»:

Երբ թռչունի ստամոքսին դիպչեց՝ դրա դատարկ կամ լիքը լինելը հասկանալու համար, կարծր մի բան նկատեց, և ագռավի սատկելու պատճառն իմանալու համար, սկսեց գննել այն: Երբ թռչունի շնչափողը բացեց, մեծ զարմանքով տեսավ ոսկյա մի մանյակ, որն իր ձեռքերի մեջ ընկավ: Կինը ապշահար նրան նայեց, իսկ ամուսինը գոհունակ սրտով բացականչեց. «Տե՛րը կօգնի»: Մանյակը ձեռքին, նա շտապեց մոտակա ոսկերչի մոտ և պատմեց նրան, թե ինչպես է գտել այն: Նա ուրախությամբ կանխավճար ստացավ և ուտելիք գնեց՝ անմիջական կարիքները հոգալու համար:

Ոսկերիչն անմիջապես սկսեց մաքրել մանյակը և ճանաչեց այն. սրանից առաջ տեսել էր նույն մանյակը: Հանկարծ կանչեց կտավագործին և հարցրեց.

- «Ուզում ե՞ս այս ոսկե մանյակի տիրոջը ճանաչել»:

- «Այո՛», պատասխանեց նա հրճվանքով, - «ուրախությամբ կուզենամ վերադարձնել այն իր իսկական տիրոջը»:

Աստծո ճանապարհներն իրապես սքանչելի են: Երբ ոսկերիչը իր գործատիրոջ անունը արտասանեց, մարդուն հիացմունք պատճառեց պատահած հրաշքը: Փառք տվեց մեծ Աստծուն, ում վստահում է:

Շուտով վերցրեց մանյակը և հանձնեց իր նախկին գործատիրոջը: Նրան նույնպես պատմեց պատահածը: Մանյակի գտնվելու համար նրա ընտանիքը շատ ուրախացավ, որովհետև սպասուհու վրա էին կասկածում՝ կարծելով, թե նա էր գողացել այն: Գործարանատերը ամաչում էր, նաև զգացված էր: Խեղճ մարդուն գործից ազատելու ժամանակ լսած խոսքերը չէր մոռանում: «Այո՛», - ասաց նա մտա-

խոհությամբ ու քաղցրությամբ. «Տերը կօգնի»: Եվ հիմա դու ոչ միայն տուն կվերադառնաս առատորեն վարձատրված, այլև այսուհետ երբեք առանց գործի չես մնա: Ես այլևս առանց գործի չեմ թողնի նրան, ում Տերն օգնում է այսքան ակնհայտ կերպով: Դու սրանից հետո որևէ կարոտություն չես ունենա»:

Այն Աստվածը, որ Եդիային ագռավների միջոցով կերակրեց, կարող է փորձության մեջ տառապող Իր զավակների կարիքները հայթայթել նույն թռչունի միջոցով, նույնիսկ եթե նա սատկած է:

Իրական կյանքից վերցված այս եղելությունը կարդալուց հետո մենք ինքնաբերաբար պետք է ասենք. «Տե՛ր, մեր հավատը ավելացրո՛ւ» (Գուկ. 17:5):

Քաղված՝ «Զմայլելի դրվագներ» գրքից

Եթե դուք բարություն ցուցաբերեիք, և մարդիկ ձեզ մեղադրեին գաղտնի անձնական զորդապատճառների մեջ: Ինչեւէ, բարի եղեք:

Եթե հաջողակ եք, ուրեմն կարող եք ունենալ շատ մտացածին ընկերներ և իրական թշնամիներ: Ամեն դեպքում հաջողության հասեք:

Եթե դուք ազնիվ ու շիտակ եք, մարդիկ ձեզ կխաբեն: Ամեն դեպքում անկեղծ եղիր:

Այն, ինչ դուք կառուցել եք տարիներ շարունակ, կարող է ոչնչացվել մեկ գիշերվա ընթացքում: Համենայն դեպս կառուցեք:

Եթե դուք գտնեք անխոռվ երջանկություն, ձեզ կնախանձեն: Ամեն դեպքում երջանիկ եղիր:

Այն լավը, որ դուք արել եք այսօր, վաղը մարդիկ կմոռանան: Ինչեւէ, լավություն արեք:

Մարդկանց հետ կիսեք ձեր ունեցած լավագույնը, և դա երբեք չի հերիքի: Համենայն դեպս կիսեք այն ամենալավը, ինչ ունեք:

Տվեք աշխարհին ձեր ունեցած լավագույնը, և աշխարհը ավելին կխնդրի: Ամեն դեպքում տվեք ձեր լավագույնը:

Մայր Թերեզա

Նվիրվե՛լ, թե՛ ձկնորսության գնալ

Հովհ. 21:1-19

Միայն անվերապահ սիրո և հավատի առկայության դեպքում կարող են մարդկային հարաբերությունները հաջող, արդյունավետ և մնալուն լինել: Այսօր առավել, քան երբևէ, հարաբերությունները դարձել են ժամանակավոր, անկանխատեսելի և անհուսալի: Մարդկանց ընկերությունն ու նվիրումը դարձել է պայմանական, հանգամանքներից ու զգացմունքներից կախված: Կարճատև հարաբերությունները դարձել են կենսակերպ, նույնը վերաբերում է նաև ամուսինների, ընտանիքի անդամների, ընկերների և նույնիսկ Աստծո և մարդու միջև եղած հարաբերություններին:

Ճշմարտություն է այն, որ մենք չունենք և չենք կարողանում ձեռք բերել փոխհարաբերությունների համար անհրաժեշտ մաքուր, ոչ եսակենտրոն և անվերապահ սերը: Միայն Աստված կարող է մեզ տալ այդպիսի սեր, որովհետև Աստված Մեր է:

«Եվ մենք ճանաչեցինք ու հավատացինք այն սերը, որ Աստված ունի մեր հանդեպ: Աստված սեր է, և նա, ով սիրո մեջ է ապրում, ապրում է Աստծո մեջ, ու Աստված էլ՝ նրա մեջ» (Ա Հովհ. 4:16):

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա» (Հովհ. 3:16):

Աշխարհը չի կարող հասկանալ Հովհ. 21:15-19-ում նկարագրված սերը. Հովհաննեսի ու Պետրոսի զրույցն այսօր շատ սխալ է մեկնաբանվում: Հիսուսը հարցնում է. «Միմո՛ն, դու ինձ սիրո՞ւմ ես սրանցից առավել»: «Այո՛, Տե՛ր, դու գիտես, որ ես սիրում եմ քեզ»:

Հիսուսի հարցը ճիշտ հասկանալու համար մենք պետք է այն ճիշտ համատեքստում դնենք: Հիսուսը երեք տարի անցկացրեց աշակերտների հետ, բարի հովվի նման հոգաց նրանց բոլոր կարիքները, տվեց ամեն բան, այդ թվում՝ նաև Իր կյանքը: Նա խոստում տվեց և պահեց այն, իսկ աշակերտները խախտեցին իրենց խոստումները: Նրանք

խոստացել էին Հիսուսին հետևել մինչև վերջ: Պետրոսը հպարտորեն ասել էր. «Եթե նույնիսկ բոլորն ընկնեն, ես չեմ ընկնի, եթե նույնիսկ մեռնելու լինեմ քեզ հետ, երբեք չեմ ուրանա քեզ»: Մի քանի ժամ անց աշակերտներից մեկը մատնեց Հիսուսին, մյուսները շտապեցին իրենց կյանքով ապրելու, իսկ Պետրոսը երեք անգամ ուրացավ Նրան:

Բայց Հիսուսը չդադարեց նրանց սիրելուց: Նա պահեց Իր խոստումը և գնաց նրանց հանդիպելու, նույնիսկ նախաճաշ պատրաստեց նրանց համար (Հովհ. 21:12):

Հիսուսը նրանց կարգադրել էր սպասել Իրեն և շարունակել իրենց ծառայությունը, բայց նրանք որոշեցին ձկնորսության գնալ: Երբ Հիսուսը նրանց մոտ եկավ, անգամ չնկատեցին Նրան:

Մի՞թե զարմանալի է, որ Հիսուսը նույն հարցը երեք անգամ տվեց Պետրոսին. «Սիրո՞ւմ, դու սիրո՞ւմ ես ինձ սրանցից առավել»: Երբ ամեն անգամ Պետրոսն ասում էր. «Այո՛, Տե՛ր, սիրում եմ», Հիսուսը նրան հիշեցնում էր, որ պետք է գործի դնել սերը:

Այսօր Հիսուսը մեզ նույն հարցն է տալիս. «Սիրո՞ւմ ես ինձ սրանցից առավել»: Դու ամենքից և ամեն ինչից առավել սիրո՞ւմ ես Աստծուն և Նրա Որդուն: Եթե սիրում ես, ապա Պետրոսին ուղղված նրա վերջին պատվերը քեզ էլ է ուղղված. «Հետևի՛ր ինձ»:

Վեր.՝ Հովսեփ Հովսեփյան

**«Այսօր ձեզ համար Փրկիչ ծնվեց Դավթի քաղաքում,
որը՝ Բրիստոս Տերն է:**

**Եվ սա՛ ձեզ համար նշան կլինի. Մանուկին կգտնեք խանձարուրով
պատված և մսուրում պառկած»:**

**Եվ հանկարծակի, այդ հրեշտակին միացավ երկնավոր զորքի մի
բազմություն, որ օրհնում էր Աստծուն՝ ասելով.**

**«Բարձունքներում Աստծուն փառք և երկրի վրա խաղաղություն,
մարդկանց մեջ՝ հաճություն»:**

Ղուկ. 2:11-14

Քրիստոսի վերադարձը, թագավորությունը և երկրային վերջին դատաստանները (1)

1. Ներածություն

Վաղուց մարգարեները կանխագուշակել էին Բաբելոնի կործանումը: Եսային գրել է. «Եվ Բաբելոնը՝ թագավորությունների փառքը, քաղղեացիների փառահեղության զարդը, Սողոմոն ու Գոմորին է նմանվելու» (Եսայի 13:19): Երեմիան գրել է. «Բաբելոնի լայն պարիսպները հիմնահատակ պիտի լինեն, և նրա բարձր դռները կրակով պիտի այրվեն» (Երեմ. 51:58): Մենք հավատում ենք, որ հին Բաբելոնի վերաբերյալ մարգարեությունները կատարվել են մ.թ.ա. 538 թ.-ին կամ սրանից կարճ ժամանակ անց:

Մենք առաջ քաշեցինք այն միտքը, որ Հայտնության գրքի Բաբելոնը (Հայտ. 14:8, 16:19, 17:5, 18:2, 10, 21) այն հնագույն քաղաքը չէ, որը վերակառուցվել է (ինչպես ոմանք կարծում են), այլ դա համաշխարհային համակարգն է՝ հոգևոր Բաբելոնը, որի մեջ կան Հին Բաբելոնի առանձնահատկությունների մեծամասնությունը: Այս համակարգի ղեկավարը լինելու է համաշխարհային բռնապետը, որը մեզ ներկայացված է որպես առաջին գազան (հմտ. Հայտ. 13), և նա գահ է բարձրանալու յոթ բլուրների վրա կառուցված ապագա Հռոմ քաղաքում: Հենց այս գազանն է, ով, ի վերջո, սատանայի և մյուս գազանի (կեղծ մարգարեի) և աշխարհի բոլոր բանակների օգնությամբ ձգտելու է ոչնչացնել Տեր Հիսուսին՝ Նրա գալստյան ժամանակ: Բայց Տեր Հիսուսը տապալելու է գազանին. «Տերը պիտի սպառի Իր բերնի շնչով» (Բ Թես. 2:8): Եվ նա «կհարվածի ազդերին» (Հայտ. 19:15), գազանին և կեղծ մարգարեին: Նրանց մասին գրված է. «Ծմբո՜վ վառվող կրակե լճի մեջ գցվեցին» (Հայտ. 19:20): Նա կկապի ու կշարտի սատանային անդունդը, որտեղ նա կմնա 1000 տարի:

Այնուհետև Տեր Հիսուսը կթագավորի երկրի վրա 1000 տարի, որից հետո սատանան կարճ ժամանակով կարձակվի: Մեծ թվով մարդիկ կհետևեն սատանային ու կշրջապատեն Երուսաղեմը, բայց

ապարդյուն: Կրակ կիջնի երկնքից և կուլ կտա նրանց: Եվ աստանան կնետվի վառվող ծծմբի լիճը, որտեղ նախապես նետվել էին գազանը և սուտ մարգարեն: Տառապանքը հավերժ կլինի:

Սրանք այն ահռելի իրադարձություններից են, որոնք շուտով տեղի կունենան երկրի վրա: Բայց նախ կնայենք հոգևոր Բաբելոնի անկումից հետո կործանման սարսափելի տեսարանին:

2. Հրեշտակը հայտարարում է Բաբելոնի անկումը (18:1-3)

Մեծ իշխանություն ունեցող մի հրեշտակ իջնում է երկնքից ու հզոր ձայնով աղաղակում. «Ընկա՛վ, ընկա՛վ Մեծ Բաբելոնը» (Հայտ. 18:2): Երկիրը լուսավորվեց հրեշտակի փառքից՝ հիշեցնելով մեզ, որ Աստծո աչքից ոչինչ չկա թաքնված (Եբր. 4:13): Եվ չնայած արևը կարող է խավարել մթնոլորտ նետված ծխից, այնուամենայնիվ, երկնքից այս հրեշտակի փայլը կցրի խավարը և թույլ կտա մարդկանց հրստակ տեսնել Բաբելոնի կործանումը:

Վ. Սքոթն ենթադրում է, որ այս հրեշտակը գուցե Քրիստոսն է: Նա դա կապում է հրեշտակի ունեցած հսկայական զորության հետ: Այսպիսով, կարող ենք պատկերացնել Քրիստոս Հրեշտակ-Վրիժառուին, որը վրեժ է առնում Բաբելոնից: Նախորդ գլուխներում տեսնում ենք Նրան որպես Հրեշտակ-Քահանայի, որը հայտնվում է իր տառապյալ սրբերի անունից (Հայտ. 8:3), և որպես Հրեշտակ-Ազատարարի, որը տիրում է Իր ժառանգությանը (Հայտ. 10:1):

Հրեշտակի հայտարարությունն այստեղ ինչ-որ բանի մասին մարգարեություն չէ, այլ՝ կատարված աստվածային դատաստանի հայտարարություն: Նշենք, որ 18-րդ գլխում ո՛չ գազանի, ո՛չ տասը թագավորների, ո՛չ էլ կնոջ մասին խոսք կա: Թվում է, թե Աստված մեզ ցույց է տալիս Բաբելոնի վերաբերյալ աստվածային դատաստանի արդյունքը: Նախորդ գլխում գազանը և տասը թագավորները կրակով այրում են կնոջը (Հայտ. 17:16), իսկ այս գլխում նա կրակով է սպառվում աստվածային դատաստանի ակտով (Հայտ. 18:8):

Հրեշտակն ասում է. «Դարձավ դների կացարան ու բոլոր պիղծ ոգիների արգելանոց և վանդակ՝ բոլոր պիղծ ու ատելի թռչունների համար» (Հայտ. 18:2): Բաբելոնը դարձավ դների բնակարանը և

այն վայրը, որտեղ հաճախում են բոլոր չար հոգիները և բոլոր անմաքուր ու գարշելի թռչունները: Բաբելոնը լի է ամեն տեսակի չարությամբ. «Նրա մեղքերը մինչև երկինք են հասել» (Հայտ. 18:5):

Նրա մեղքերից մի քանիսն այն են, որ նա հեռացրեց երկրի ազգերին և երկրի թագավորներին ճշմարիտ Աստծուց ու ստիպեց նրանց երկրպագել կեղծ աստծուն, կեղծ Զրիստոսին և նյութապաշտությամբ՝ ընդունելով ամեն տեսակ չար վարդապետություն: Զրիստոնյաների հալածանքն ու սպանությունը համարվում է Աստծուն մատուցված ծառայություն, ինչպես որ Տեր Հիսուսն է ասել. «Ժամանակը գալիս է, որ ով ձեզ սպանի, պիտի կարծի, թե Աստծուն ծառայություն է մատուցանում» (Հովհ. 16:2): Իսկ Բաբելոնը դարձել է ամենամեծ առևտրական ուժը, որը վերահսկում է համաշխարհային շուկաները (հմմտ. Հայտ. 18:11-13): Որտե՞ղ է Աստծո սերը այս բոլոր գործողություններում: Որտե՞ղ է մաքուր և անբիծ կրոնը (հմմտ. Հակ. 1:27):

3. Երկնքից մի ուրիշ ձայն է խոսում (18:4-8)

Հայտնության գրքում չորս դեպք կա, որտեղ կարդում ենք Երկնքից եկած ձայնի մասին (Հայտ. 10:4, 11:12, 14:13, 18:4): Միշտ չէ, որ պարզ է, թե ով է խոսողը, բայց մեր նախորդ հատվածում դա կարող է լինել միայն Ինքը՝ Տեր Հիսուսը, քանի որ Նա դիմում է այդ օրվա հավատացյալներին: Նա ասում է. «Դու՛րս ելեք նրա մեջից, ի՛նձ ժողովուրդ...»: Հրեշտակը չէր ասի նման բան:

Այս կոչը հրատապ է: Դուրս գալու երկու պատճառ է բերվում.

(1) «Որ չառնչվեք նրա մեղքերին»: Սա մեզ հիշեցնում է Բ Կորնթ. 6:14, 17-ը, որտեղ Պողոս առաքյալն ասում է. «Անհավատների հետ անհավասար լծակից մի՛ եղեք... Դու՛րս եկեք նրանց միջից և առանձնացեք»:

(2) «Նրա պատուհասներից բաժին չստանաք»: Այս պատուհասները թափվելու են Բաբելոնի վրա՝ մահ, սուգ և սով, որին կհաջորդի սպառող կրակը (Հայտ. 18:8):

Հստակ գուգահեռ կա Բաբելոնի աշտարակի (Ծննդ. 11) և այն բանի միջև, ինչ կարող ենք անվանել մեղքերի աշտարակ (հմր 5): Նոյի հետնորդներն ասացին. «Եկե՛ք մեզ համար մի քաղաք շինենք և մի

աշտարակ, որի գագաթը մինչև երկինք հասնի» (Ծննդ. 11:4): Նրանք մտադիր էին բնակություն հաստատել հենց այնտեղ, որտեղ նրանք էին և ապրել առանց Աստծո: Բայց կարդում ենք. «Տերը նրանց այնտեղից ցրեց ամբողջ երկրի երեսով մեկ, և դադարեցրին քաղաքը կառուցել» (Ծննդ. 11:8): Բաբելոնյան աշտարակը մարդկանց անմտության հուշարձանն էր՝ Աստծո դեմ կանգնելու հարցում:

Այժմ ունենք մեղքերի աշտարակը, քանի որ կարդում ենք, որ «նրա [Բաբելոնի] մեղքերը մինչև երկինք են հասել»: Դա ոչ այնքան նրա հիմարության հուշարձանն է, որքան նրա հավերժական ամոթի հուշարձանը: Նրա մեղքերն այնքան շատ են և այնքան ուժեղ, որ Աստված պետք է իր բարկությունը թափի նրա վրա: Այնուհետև 7-րդ համարում տեսնում ենք, որ նա անհնազանդ մնաց մինչև վերջ. նրա սրտում ապաշխարության նշույլ չեղավ: Նա ասում է. «Ես թագուհի եմ մատած, ես որբևայրի չեմ ու ոչ մի սուգ պիտի չտեսնեմ»: Սա մեզ հիշեցնում է հետևյալ առակը. «Կործանման առջևից հպարտությունն է գնում, իսկ անկման առջևից՝ ամբարտավան հոգին» (Առակ. 16:18):

Դատաստանը հզոր է և արագահաս: «Այդ պատճառով մեկ օրվա մեջ գալու են նրա պատուհասները՝ մահ ու սուգ, սով, և կրակով լրիվ պիտի այրվի, որովհետև հզոր է Տեր Աստվածը, որ նրան դատեց» (Հայտ. 18:8): Վկաների աչքում դատաստան իսկապես արագ եղավ: Նրանք Բաբելոնի կործանումը չափում են ընդամենը մեկ ժամով (Հայտ. 18:10, 17, 19):

QMBC պանդորամա
(Շարունակելի)

«Ճշմարիտ է այս խոսքը, որ՝ «Եթե Նրա հետ մեռած լինենք, Նրա հետ էլ պիտի ապրենք: Եթե տառապենք, Նրա հետ էլ պիտի թագավորենք: Եթե ուրանանք՝ Նա էլ մեզ կուրանա. եթե մենք անհավատարիմ ենք, Նա հավատարիմ կմնա. Նա չի կարող Ինքն իրեն ուրանալ»:

Բ Տիմ. 2:11-13

Ճշմարիտ Սուրբ Ծնունդ. զոհաբերություն և տոնակատարություն

Տարեդարձի տոնակատարության ժամանակ մենք նշում ենք հոբելյարի կյանքը: Բայց ինչ, եթե վերջինս ներկա չլինի տոնակատարությանը: Շատ ամոթալի կլինի, այնպես չէ՞: Սովորաբար Սուրբ Ծնունդը նշում ենք ընտանիքի անդամների և ընկերների հետ: Սակայն Սուրբ Ծնունդը միայն տոնակատարություն չէ: Դրա մեջ մըտնում են մասն շատ զոհողություններ, քանի որ Քրիստոսի՝ աշխարհ գալու մեջ ներառված է զոհողությունը: Չոհաբերել նշանակում է՝ պատրաստակամորեն հրաժարվել ինչ-որ բանից հանուն ավելի լավ բանի: Այս հոդվածը դոկտ. Խավիեր Լակշմանի սերտած այս թեմայի ամփոփագիրն է:

Սուրբ Ծննդյան շրջանը պարզապես տոնակատարություններ, ուտելիքներ, խմիչքներ, զարդարանքներ, Սանտա Կլաուսներ, նվերներ կամ մադթանքներ չեն: Սրանք Սուրբծննդյան տոնակատարության մաս են կազմում, որոնք ճշմարիտ Սուրբ Ծնունդի արդյունքն են: Բայց առանց Հոբելյարի (Հիսուս Քրիստոսի) Սուրբ Ծնունդը նշելը ամոթալի ու ողբերգական է:

Առաջին Սուրբ Ծնունդը

Առաջին Սուրբ Ծնունդը մեծ շուքով կատարվեց: Երբ հովիվներին հայտնեցին Հիսուս մանուկի մասին բարի լուրը, հրեշտակները փառաբանեցին Աստծուն՝ երգելով. «Բարձունքներում Աստծուն փառք» (Գուկ. 2:14-18): Իսկ հովիվները շատ ոգևորվեցին, երբ տեսան մանուկ Հիսուսին:

Իսկ Մարիամի ընտանիքը: Գուցե իրենց ամոթի պատճառով նրանք չնշեցին Հիսուսի ծնունդը: Չէ՞ որ նրա հղիությունը հայտնի կլիներ տեղական համայնքում, եթե նշեին: Ոչ ոք չէր հավատա, որ մա որովայնում կրում է սուրբ Մանուկին: Նույնիսկ իր նշանած Հովսեփը ծրագրել էր գաղտնի բաժանվել նրանից (Մատթ. 1:18-25): Բայց մա

փոխեց իր միտքը, երբ հրեշտակն ասաց իրեն, որ Հիսուսն իսկապես սուրբ Մանուկ է:

Արդյո՞ք Աստված նշեց առաջին Սուրբ Ծնունդը: Հավանաբար, ո՛չ: Սա մարդկության պատմության մեջ այն պահն էր, երբ Աստված Իր Որդուն աշխարհ ուղարկեց, որպեսզի մեղավոր մարդկանց հետ մնա: Այսպիսով, ետնաբեմում նշմարում ենք առաջին Սուրբ Ծնունդի զոհաբերական կողմը:

Սուրբ Ծնունդն Աստծո գաղափարն էր

Հիսուսը Նիկողեմոսին սովորեցրեց. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա» (Հովհ. 3:16): Այս համարում չորս կարևոր միտք կա՝ Աստծո սերը, Աստծո տալը, հավատալու հրավերը և ապրելու հրավերը: Առաջին երկուսը և վերջին երկուսը շաղկապված են: Աստված այնքան սիրեց, որ տվեց: Աստծո համար սիրել նշանակում է՝ տալ: Նա տվեց լավագույնը, որ կարող էր տալ, այսինքն՝ Ինքնիրեն: Այնուհետև ասաց. «Ով Նրան հավատա...»: Տեր Հիսուսը Նիկողեմոսին հորդորում է հավատալ, որ Ինքն Աստծո Որդին է, որպեսզի կորստյան փոխարեն հավիտենական կյանք ունենա: Տալը միշտ զոհաբերական է, մինչդեռ ստանալը՝ (այս պարագայում՝ հավիտենական կյանք ստանալը) տոնելու առիթ:

Սուրբ Ծնունդին հիշում ենք, որ Աստված Ինքն Իր Անձը տվեց, ինչը զոհաբերություն է: Հիսուսին երկիր ուղարկելն Աստծո գաղափարն էր: Այս առումով Աստված հիմնեց Սուրբ Ծնունդը: Եվ Աստծո պարզևր ստանալը (ներումը, սերը, ուրախությունը, խաղաղությունը և հավիտենական կյանքը՝ Հիսուսի միջոցով), տոնելու առիթ է:

Եկե՛ք դիտարկենք չորս բան, որոնք Աստված զոհաբերեց առաջին Սուրբ Ծնունդին, որպեսզի կարողանանք ճիշտ տոնել այն:

Աստծո փառքի զոհաբերությունը

Իր մահապատժի նախորդ գիշերը Հիսուսն աղոթեց Հայր Աստծուն՝ ասելով. «Եվ հիմա, ո՛վ Հայր, Քեզանով փառավորիր Ինձ՝ այն փառ-

քով, որ Ես ունեի Քեզ հետ՝ աշխարհի լինելուց առաջ» (Հովհ. 17:5): Նախքան աշխարհ գալը, Քրիստոսն ապրում էր Երկնքում Հայր Աստծո հետ: Նա ուներ աստվածության փառքն ու շքեղությունը: Բայց առաջին Սուրբ Ծնունդին Հիսուսը քողարկեց Իր փառքը: Այն անտեսանելի էր: Հովհ. 17-րդ գլխում Հիսուսն աղոթում է, որ Իր տեսանելի փառքը վերականգնվի Երկնքում:

Պողոսը բացատրում է, թե ինչու Հիսուսը զոհաբերեց Իր փառքը. «Որ կարողանա հայտնել Իր փառքի մեծությունը ողորմության անոթների հանդեպ, որոնց նախապես պատրաստեց փառքի համար, նույնիսկ մեզ, որոնց կանչեց, ոչ միայն հրեաներից, այլ նաև՝ հեթանոսների միջից» (Հռոմ. 9:23-24): Աստված որոշ մարդկանց պատրաստում է փառքի համար: Հիսուսը պետք է զոհաբերեր Իր փառքը առաջին Սուրբ Ծնունդին, որպեսզի մենք կարողանայինք վերականգնել մեր փառքը (որը կորսվեց Ադամի ու Եվայի ձեռքով Եդենի պարտեզում)՝ վստահելով Հիսուս Քրիստոսին:

Առաջին Սուրբ Ծնունդին Աստված ոչ միայն զոհաբերեց Իր փառքը, այլև՝ Իր հարստությունը:

Աստծո հարստության զոհաբերությունը

Պողոսը սովորեցրեց, որ Հիսուսն առատաձեռնության ամենամեծ օրինակն է. «Որովհետև դուք գիտեք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի շնորհը, թե Նա, որ հարուստ էր, աղքատացավ ձեզ համար, որ դուք Նրա աղքատանալով հարստանաք» (Բ Կորնթ. 8:9): Հիսուսը չափազանց հարուստ է, քանի որ Աստված է: Բայց առաջին Սուրբ Ծնունդին Նա աղքատացավ: Այսպիսով Նա հարստությունից հրաժարվեց ու աղքատությունը հագավ: Հիսուսը հրաժարվեց ամեն ինչից, որպեսզի մեզ նման աղքատ մեղավորները, ովքեր Աստծո դատաստանի տակ էին, կարողանային հարստանալ Իրենով: Մենք «հարուստ ենք» Քրիստոսով:

Մենք չենք կարող Սուրբ Ծնունդը հասկանալ առանց խաչելության և հարության, քանի որ մարդեղացունը (Քրիստոսի ծնունդը) խաչելության միջոցով դարձավ փրկարար իրադարձություն:

Առաջին Սուրբ Ծնունդին Աստված ոչ միայն զոհաբերեց Իր փառքն ու հարստությունը, այլև՝ Իր կյանքը:

Աստծո կյանքի զոհաբերությունը

Հիսուսն ասաց. «Որովհետև նույնիսկ Մարդու Որդին չեկավ ծառայություն ընդունելու, այլ՝ ծառայելու և Իր Անձը որպես փրկագին շատերի համար տալու» (Մարկ. 10:45):

Երբ Հիսուսը որպես մանուկ ծնվեց առաջին Սուրբ Ծնունդին, Նա եկավ՝ զոհաբերելու Իր կյանքը: Այսպիսով, Սուրբ Ծնունդը արժեցավ Աստծո կյանքը: Ինչո՞ւ: Որպեսզի մենք կարողանանք ունենալ Նրա կյանքը: Հիսուսն ասաց. «Ես եկա, որ նրանք կյանք ունենան, և որ այն ավելի առատորեն ունենան» (Հովհ. 10:10): Այստեղ հիշատակված «կյանքը» հոգևոր կյանքն է: Այս կյանքը տրվեց մեզ Աստծո կողմից՝ Հիսուս Քրիստոսին վստահելու միջոցով (Հովհ. 5:39-40, Ա Հովհ. 5:11-12): Քանի որ ունենք հոգևոր կյանք, կարող ենք տոնել Սուրբ Ծնունդը՝ ուրախանալով Հիսուսով, ով հոգևոր կյանքի աղբյուրն է: Ինչպես տեսանք Հովհ. 3:16-ում, Նա սիրում է տալը, և մենք հավատում ենք, որպեսզի ապրենք (հոգևորապես): Բայց եթե հոգևորապես մեռած ենք, մեր Սուրբ Ծնունդն անիմաստ է:

Ամփոփում

Ճշմարիտ Սուրբ Ծնունդը պարզապես տոնակատարության ժամանակ չէ: Այն ավելին է, քան տոնակատարությունը:

Սուրբ Ծնունդի ժամանակ.

- խորհրդածում ենք Աստծո զոհաբերության շուրջ (այն, ինչ Նա կատարեց մեզ համար),
- դավանում ենք Հիսուսին՝ մեր Փրկչին,
- միավորվում ենք Քրիստոսի հետ (Նա Աստծո սուրբծննդյան նվերն է մեզ),
- ուրախանում ենք ու ցնծում:

Եկե՛ք իմաստալից կերպով տոնենք Սուրբ Ծնունդը՝ հիշելով Աստծո զոհաբերությունները: Սուրբ Ծնունդը զոհաբերություն է և Աստ-

ծո փառքի տոնակատարությունն է: Սուրբ Ծնունդն Աստծո հարստության զոհաբերության տոնն է: Սուրբ Ծնունդն Աստծո բնության զոհաբերության տոնն է: Սուրբ Ծնունդն Աստծո կյանքի զոհաբերության տոնն է: Եկե՛ք պատրաստ լինենք զոհաբերվելու ուրիշների համար, ինչպես Աստված զոհաբերվեց մեզ համար:

Ջորջ հաուր

Մարգումների ստուգաթերթիկ

«Ուստի, մենք էլ, տեսնելով որ շրջապատված ենք վկաների բազմության այսպիսի մեծ ամպով, դե՛ն նետենք ամեն մի ծանրություն և մեզ հեշտությամբ թակարդ գցող մեղքը ու համբերատարությամբ վազենք մեր առջև դրված մրցավազքը» (Եբր. 12:1):

«Եղբայրներ, ես չեմ համարում, թե արդեն հասել եմ, բայց այս մի բանն անում եմ, որ ետևում մնացածները մոռացած՝ առջևում եղածներին եմ ձգտում: Դեպի նպատակակետն եմ վազում՝ Հիսուս Քրիստոսով Աստծո բարձր կոչման մրցանակի համար» (Փիլիպ. 3:13-14):

Մարաթոնյան աշխարհի չեմպիոնն ուներ մի պարզ կանոն՝ «Երբեք, երբեք, երբեք չհանձնվել»: Մրցավազքն ավարտելու նրա պողպատե վճռականությունը նաև նշանակում էր, որ նա շատ երկար ժամեր հատկացնում էր մարգումներին:

Արդյոք կհամարձակվեի՞նք պատկերացնել, որ առանց անձնական կարգապահության և մարգումների կարող ենք հաղթահարել յուրաքանչյուր խոչընդոտ և լավ ավարտել մեր հոգևոր մրցավազքը: Անշուշտ, ո՛չ:

Դուք քրիստոնյա՞ եք, փրկվե՞լ եք Տեր Հիսուսի արյունով: Դե ուրեմն, մի պահ ուսումնասիրե՛ք այս «Մարգումների ստուգաթերթիկը»:

❑ Իմ սրտում որոշել եմ հետևել Տեր Հիսուս Քրիստոսին կյանքի մնացած օրերի ընթացքում:

Մարգուրդը սկսվում է սրտում: Մենք կարող ենք շատ թուլություններ ու վախեր ունենալ, բայց եթե փափագում ենք մեր կյանքում Աստծուն փառաբանել, ապա Տերը անշուշտ կարող է օգտագործել մեզ (Առակ. 4:23):

❑ Հաշվի առել եմ Քրիստոսին հետևելու գինը և պատրաստ եմ վճարել այն (Աստծո օգնությամբ):

Տեր Հիսուսը սովորեցրեց մեզ հաշվի առնել գինը (Բուկ. 14:25-33): Մենք գտնվում ենք նեղ և դժվար ճանապարհին, որը տանում է դեպի կյանք, այլ ոչ թե դեպի կործանում (Մատթ. 7:13-14):

❑ Յուրաքանչյուր հնարավորություն օգտագործում եմ Սուրբ Գրքից և ուրիշներից սովորելու համար:

Տիրոջ խորհուրդները մեր խորհուրդները չեն (Եսայի 55:8-9), և մենք Նրա մտքի և իմաստության կարիքն ունենք: Մենք պետք է ձեռնամուխ լինենք ինքներս մեզ երկնային ճանապարհով դաստիարակելու գործին:

❑ Սովորում եմ թույլ տալ Աստծուն քննել իմ սիրտը և առաջնորդել իմ ճանապարհները:

Խոսքի սերմը պետք է խոր արմատներ գցի մեր սրտերում (Մատթ. 13:20-21): Առանց ապաշխարության և խոնարհության անշուշտ կմոլորվենք:

❑ Զգտում եմ միշտ մաքուր խղճով ապրել Աստծո և մարդկանց առջև:

Սա Պողոսի կյանքի կանոններից մեկն էր (Գործք 24:16): Եթե ազատություն տանք պղծված խղճին, ապա չենք կարող հաջողության հասնել:

❑ Սովորում եմ և կիրառում եմ ինքնակարգապահություն:

Ինքնակարգապահությունը կամ ինքնատիրապետումը նշանակում է, որ ես ընտրում եմ, թե ինչպես ծախսեմ իմ ժամանակն ու

Էներգիան աստվածահաճո կերպով, այլ ոչ թե թույլ եմ տալիս, որ զգացումները, տրամադրությունը կամ ծուլությունը վերահսկեն ինձ:

❑ Սովորում եմ անձնական աղոթքի և ուրիշների համար բարեխոսելու սովորություն ձևակերպել:

Տեր Հիսուսի ուսմունքն ու կյանքը ցույց են տալիս աղոթքի կենսական նշանակությունը:

❑ Սովորում եմ արագ լսել, դանդաղ խոսել և դանդաղ բարկանալ:

Եթե կարողանում եմք կառավարել մեր լեզուն, լավ ենք անում (Հակ. 1:19-20, 3:2): Որքա՞ն մեղք և վիրավորանք է առաջացնում անսամձ լեզուն:

❑ Սովորում եմ Աստծո Խոսքով դատել իմ ամբողջ կյանքը (տանը և դրսում):

Եթե սովորենք ապրել Հոգով տանը, ապա մեր կյանքի մյուս ուղորտներում հաղթանակը համեմատաբար հեշտ կլինի:

❑ Օգտագործում եմ յուրաքանչյուր հնարավորություն՝ օգնելու, ծառայելու և խրախուսելու ուրիշներին նոր կյանքում:

Մենք օրհնություն ենք ուրիշների համար, երբ ծառայում ենք Տիրոջը և Նրա ժողովրդին, և սրբագործվում ենք այդ ծառայության մեջ ու միջոցով:

«Տե՛ր, մենք ո՞ւմ գնանք. Դու հավիտենական կյանքի խոսքերն ունես» (Հովհ. 6:68):

Նեյլ Բուքման

Խնդրեցե՛ք հնձի Տիրոջը, որ մշակներ ուղարկի Իր հնձի համար

Ղուկ. 10:1-3

Տեր Հիսուսն Իր ծառայությունն սկսեց 12 աշակերտով, այնուհետև տեսնում ենք, որ այդ թիվը հասավ 70-ի, Իր մահից հետո վերնատանը՝ 120-ի, իսկ հարությունից հետո՝ 500-ից ավելի: Այսօր Քրիստոսն ունի միլիոնավոր հետևորդներ աշխարհի բոլոր ազգերի մեջ, բոլոր երկրներում:

Ինչո՞ւ այսքան հետևորդ: Քանի որ հունձը շատ է, բայց մշակները՝ քիչ:

Որոմի առակի մեկնության մեջ Տեր Հիսուսը հստակեցնում է, որ հունձը Աշխարհի վերջն է, իսկ հնձողները՝ հրեշտակները: Սակայն վերոհիշյալ սուրբգրային հատվածում հունձը աշխարհի վերջը չէ, և հնձողներ չկան, այլ՝ մշակներ:

Տարբերություն կա այս երկուսի միջև: Մշակն ու հնձողը նույնը չեն: Նրանք նույն գործառույթը չեն կատարում: Մշակը հողի մասին հոգ տանողն է, ջրողն է, հիվանդություններից և միջատներից պաշտպանողն է: Մշակի ձեռքում մանգաղ չկա, իսկ հնձողի ձեռքում՝ կա: Հնձողի գործը հողը մշակելը չէ, այլ հնձելն է:

Տերն ասաց. «Խնդրեցե՛ք հնձի Տիրոջը, որ մշակներ ուղարկի Իր հնձի համար»: Չասաց. «Խնդրեցե՛ք, որ հնձողներ ուղարկի»։ Որոմի արդեն կան, պատրաստ են, հրամանի են սպասում, ինչպես կարդում ենք Հայտ. 14:17-19-ում: Հնձողները կան, որոնք քիչ չեն, բայց մշակները քիչ են:

Ղուկ. 10:1-3-ում Հիսուսը ուրիշ 70 աշակերտ ընտրեց ու նրանց գույգ-գույգ ուղարկեց: Հիսուսը մահ 12-ին ուղարկեց և նրանց նույնպես ասաց այս խոսքերը (Մատթ. 9:37-38, 10:7-9):

Ղուկ. 10:1-3-ում երկու պատկեր է նկարագրված:

Ա. Հունձը և մշակը – հողագործությունից վերցված օրինակ:

Բ. Գայլը և գառը - կենդանական աշխարհից վերցված օրինակ:

Առաջինը բնական, սովորական ու տրամբանական է: Հունձը և մշակին կարելի է կողք կողքի դնել, բայց երկրորդը անսովոր է. գայլին ու գառին կողք կողքի հեշտ չէ պատկերացնել: Սակայն Հիսուսի խոսքերից պարզ է դառնում, որ հունձը չէ, որ պետք է գնա մշակի մոտ, ոչ էլ գայլը՝ գառան մոտ: Մշակը պետք է գնա հունձի մոտ, և գառը պետք է գնա գայլի մոտ կամ գայլերի մեջ:

Սա միակ հատվածը չէ, որտեղ Հիսուսն Իր հետևորդներին ուղարկում է գայլերի մեջ, որպես գառնուկներ կամ ոչխարներ: Կարդացե՛ք Մատթ. 10:16-ը. Տերն Իր տասներկու աշակերտներին ուղարկեց՝ ասելով. «Ահա, Ես ձեզ ուղարկում եմ որպես գառներ՝ գայլերի մեջ, ուրեմն, օձերի նման իմաստուն եղեք և աղավինների նման՝ անվնաս»:

Ո՞ւմ նկատի ուներ Հիսուսը՝ գայլեր ասելով: Շատերս միանգամից կմտածենք բշնամի երկրի մասին: Ո՛չ, Հիսուսն այս խոսքն ասելիս Իր աշակերտներին չուղարկեց Հռոմ, Ասորեստան կամ հեթանոսական մեկ այլ երկիր: Մատթ. 10:5-6-ի տասներկուսին Նա ասաց. «Հեթանոսների ճանապարհով չգնա՛ք և սամարացիների քաղաքը չմտնե՛ք, այլ գնացե՛ք Իսրայելի տան կորած ոչխարների ետևից»: 12-ին սամարացիների քաղաք չուղարկեց, բայց Դուկասի Ավետարանի ընթերցված հատվածում՝ սամարացիների մոտ ուղարկեց:

Մենք նաև գիտենք, որ Հիսուսն Իր ծառայությունը սկսեց Իսրայելում և Իսրայելից դուրս չեկավ: Նա ասաց. «Ես ուրիշի չուղարկվեցի, այլ՝ Իսրայելի տան կորած ոչխարներին» (Մատթ. 15:24):

Ուրեմն վայրը ֆիքսենք՝ Իսրայելն էր: Եթե Իսրայելն է վայրը, ուրեմն գայլերը հրեաներն են, իսկ ավելի կոնկրետ՝ հրեա ժողովրդի առաջնորդները: Թե՛ յոթանասունին և թե՛ տասներկուսին ուղարկելիս Հիսուսի խոսքերը զրեթե համընկնում են: Այնտեղ մի միտք կա, որը խոսում է ատյանների, թագավորների և կուսակալների առջև կանգնելու, ժողովարաններում ծեծվելու մասին... Այս բոլորն անելու իշխանությունը, զորությունը կա՛մ հոգևոր առաջնորդների, կա՛մ էլ ազգի առաջնորդների ձեռքում է:

Միշտ այն թյուրըմբռնումը կա, որ Հիսուսը գառնուկներին ուղարկեց գայլերի մոտ: Ո՛հ, Հիսուսը գառնուկներին ուղարկեց գայլերի մեջ, բայց ոչ գայլերին: Որպես Բարի Հովիվ, որպես Սաղմոս 23-ի Հովիվը, անհնար է, որ Հիսուսն Իր գառնուկներին չպաշտպանի գայլերից, վտանգներից և անհնար է, որ Նա Իր գառնուկներին ուղարկի սպանողի:

Նա նրանց ուղարկեց գայլերի մեջ, բայց ոչ թե գայլերին, այլ՝ կորած ոչխարներին: Մեկ այլ խոսքով՝ գայլերի քթի տակ հասնել ոչխարներին: Մի անգամ ևս կարդանք համարները, որպեսզի համոզվենք.

«Հեթանոսների ճանապարհով չգնա՛ք և սամարացիների քաղաքը չմտնե՛ք, այլ գնացե՛ք Իսրայելի տան կորած ոչխարների ետևից»:

«Ահա, Ես ձեզ ուղարկում եմ որպես գառներ՝ գայլերի մեջ, ուրեմն, օձերի նման իմաստուն եղեք և աղավնիների նման՝ անվնաս»:

«Գնացե՛ք, ահա Ես ձեզ ուղարկում եմ՝ որպես գառներ գայլերի մեջ»:

Գայլերի քթի տակ հասնել ոչխարներին: Վտանգը հաշվի առած՝ հասնել կորած ու մոլորված հոգիներին: Ինչո՞ւ: Քանի որ Հիսուսը խղճում է: Կարդացե՛ք Մատթ. 9:36-38-ը:

Այդ ժամանակաշրջանում հրեա ժողովուրդը հոգնած, ցրված, կրոնական, կուսակցական և այլ հոսանքներից բշված հովիվ չունեցող ոչխարների պես էր: Նրանք մոլորված ու շփոթված էին թե՛ հոգևոր, թե՛ ազգային հարցերում:

Որքան նման է այսօրվա իրավիճակին: Այսօր շատ ազգեր, ներառյալ հայերս շփոթված ու մոլորված ենք, հոգնած ու տառապած ենք և կարիք ունենք Փրկչի, մեր հոգիների մեծ Հովվի:

Հունձը շատ է, մոլորվածներն ու շփոթվածները շատ են. պաշտպանության, առաջնորդության, խնամակալության և բժշկության կարիք կա ամենուր:

Ի՞նչ անենք: Աղոթենք, որ Տերը մշակներ հանի: Սա թերի պատասխան է: Սուրբգրային հատվածն ի՞նչ էր ասում: Այնտեղ գրված

է, որ Հիսուսը նախ ուղարկեց մշակներին, այնուհետև ասաց, որ խնդրեն հունձի Տիրոջը նոր մշակներ հանել:

Մենք առաջին բաժինը միշտ բաց ենք թողնում: Ասում ենք՝ աղոթենք, որ մշակներ դուրս գան: Գուցե ե՞ս եմ այդ մշակը, կամ դո՞ւ ես այդ մշակը: Մեր հայրենակիցներն Աստծո Խոսքի, Ավետարանի լույսի, Ավետարանի պաշտպանության, հոգևոր առաջնորդության, խնամակալության և բժշկության կարիք ունեն հիմա առավել, քան երբևէ:

Հոգևոր պարգևների գննի՛ր: Ինչո՞վ կարող ես օգտակար լինել: Երեք պարգևների ուշադրություն դարձրու: Եթե սրանցից որևէ մեկն ունես, ուրեմն պատրաստ մշակ ես, իսկ եթե այս երեք պարգևներից որևէ մեկը չունես, ուրեմն պետք է աղոթես, որ Տերը մնան պարգև տա, կամ հոգիներ բերի եկեղեցի, որոնք այդ պարգևներն ունեն:

1. Ավետարանչության պարգևը
 2. Բաջալերելու/մխիթարելու պարգևը
 3. Հավատի պարգևը
- Հայաստանը ավետարանիչների կարիք ունի, մարդիկ, որոնք ավետարանչության պարգև ունեն, քաջությամբ ու համարձակությամբ, առանց մարդկանցից վախենալու կամ ամաչելու, Քրիստոսի Ավետարանը կհասցնեն մարդկանց: Ավետարանելը հոգևոր պարգև է, և մենք հիմա մեծ կարիք ունենք ու նաև պարարտ հող, որ ավետարանիչներ դուրս գան ու ժողովրդին ապաշխարությամբ ղեպի Քրիստոսն առաջնորդեն:
 - Բաջալերելու կամ մխիթարելու պարգև: Ես ճանաչում եմ Աստծո զավակների, որոնց հետ 1-2 թույն անցկացնելը բավարար է, որ քաջալերվեմ ու մխիթարվեմ կորստիս, կամ ցավիս համար: Նաև հավատացյալներ գիտեմ, որոնք 1-2 ժամ կարող են խոսել, բայց ինձ չմխիթարել, ինչպես Հոբի ընկերները: Մեր ազգը սրա կարիքն ունի: Եթե ունես այդ պարգևը, գործածի՛ր այն, մխիթարի՛ր, քաջալերի՛ր, հուսահատությունից դո՛ւրս հանի՛ր, հույս ու վստահություն ներշնչի՛ր Աստծո նկատմամբ:

- Հավատի պարզև: Հավատը պարզև է. «Մեկին Հոգուց տրրված է իմաստության խոսք, մեկ ուրիշին՝ գիտության խոսք մույն Հոգով, մյուսին՝ հավատ մույն Հոգով, ուրիշին՝ բժշկության պարզևներ մույն Հոգով»: Հավատը դրական լավատեսությունը չէ, այն ինքնախաբեություն չէ, որ ամեն ինչ լավ է լինելու... Հավատով անձը վստահ գիտի, որ ամեն բաները բարուն գործակից են լինելու, նրանց համար, ովքեր սիրում են Աստծուն:

Որքա՛ն լավ կլիներ, եթե եկեղեցում գտնվեին այսպիսի մարդիկ, որոնք ավետարանչության բեռ ունեն, որոնք մխիթարության և քաջալերության խոսք ունեն, որոնք հավատ ունեն, որը վարակում է իրենց կողքիններին:

Հիսուսն ասաց. «Խնդրեցե՛ք հնձի Տիրոջը, որ մշակներ ուղարկի Իր հնձի համար: Գնացե՛ք, ահա Ես ձեզ ուղարկում եմ՝ որպես գառներ գայլերի մեջ»:

Վարդան Սարգիսյան

*Ամբարթաբաշի, Ամերիկաշի Միացյալ Նահանգների, Հայաստանի եւ
Կիբանանի ACM-ի խմբի կողմից շնորհավորում ենք Սուրբ Ծնունդը եւ
օրհնյալ Նոր տարի ենք մաղթում բոլորից:*